

Arrest

nr. 79 895 van 23 april 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 16 februari 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 januari 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 27 februari 2012 met refertenummer 14522.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 27 maart 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 april 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaten M. KALIN en Y. BI, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. DESNYDER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Chinese nationaliteit te bezitten, tot de Han-bevolkingsgroep te behoren en afkomstig te zijn uit Qixia in Shandong provincie. U werkte als verkoopster in een supermarkt. Eind 2004 of begin 2005 huwde u in China met Z. L. (...). Omdat uw echtgenoot geldproblemen kreeg door te gokken, scheidde u van hem in 2005. U kende geen andere moeilijkheden in China. Omwille van uw mislukte huwelijk wilde u graag weg uit China. In mei 2005 reisde u als lid van een toeristengroep per vliegtuig naar Frankrijk. U bezocht als toerist enkele steden en plaatsen in Europa als Parijs en

Barcelona. De derde of vierde dag verliet u dit reisgezelschap en zocht u uw vriend W. Q. (...) in Lissabon op. Hij regelde een appartement en een job voor u in Portugal. Ook de broer van uw ex-echtgenoot verblijft in Portugal. U keerde niet meer terug naar China en overschreed ruim uw toegelaten kort verblijf van 3 maanden. Een vriend nam uw Chinese officiële paspoort terug mee naar China. Omdat dit paspoort vervallen was, vroeg u in 2006 op de ambassade in Lissabon een nieuw paspoort aan op basis van een kleurenkopie van uw eerste paspoort. Uw verblijf in Lissabon was echter illegaal en u verrichtte zwartwerk in een restaurant. U vroeg een drietal jaren geleden regularisatie aan in Portugal, maar kreeg tot nu toe geen resultaat van uw aanvraag. Via internet leerde u de toekomstige vader, J. H. (...), van uw kind kennen. U chatte geregeld met hem. J. H. (...) verblijft reeds zeven à acht jaren in België en vroeg hier regularisatie aan. In oktober 2010 zocht u hem hier in België op. Nadat u een maand later terugkeerde naar Portugal, ontdekte u dat u zwanger was, en keerde u terug naar België in februari 2011. Omdat u geen geld en geen werk hebt, een kind zou krijgen en geen legaal verblijf kent in België, vroeg u hier asiel aan op 22 februari 2011. U beviel van een zoontje op 21 juni 2011. Ter staving van uw asielaanvraag legde u op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een gelegaliseerde kopie van een Chinees attest van goed gedrag en zeden voor, een gelegaliseerde kopie van een certificaat uit uw famileregister, een kopie van uw echtscheidingsakte en een kleurenkopie van enkele pagina's uit uw Chinese paspoort.

B. Motivering

Na een analyse van de door u aangebrachte vluchtmotieven stelde het CGVS vast dat deze geenszins een verband houden met de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie; zijnde een gegronde vrees voor vervolging omwille van uw nationaliteit, ras, politieke of religieuze overtuiging, of het behoren tot een sociale groep. Noch kon er in uw asielrelaas door het CGVS een reëel risico worden waargenomen op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bij een eventuele terugkeer naar China. Immers verklaarde u in China geen moeilijkheden te hebben gekend behalve dat uw huwelijk gestrand was (zie gehoorverslag CGVS, p.9 en 10). U vroeg de echtscheiding aan in 2005 omdat uw toenmalige echtgenoot geld verspilde aan gokspelletjes. Daarbovenop vroeg hij ook geld aan u. De echtscheiding werd door de Chinese overheid formeel goedgekeurd datzelfde jaar (zie gehoorverslag CGVS, p.7). Omdat u zich niet goed voelde wegens uw relationele situatie besloot u China te verlaten (zie gehoorverslag CGVS, p.9 en 10). De door u aangebrachte redenen die de basis vormden van uw vertrek uit uw land van herkomst, zijn van persoonlijke aard en ressorteren niet onder het toepassingsgebied van de Geneefse Conventie. Nergens in uw asielaanvraag is er sprake van dat u het slachtoffer werd van een daadwerkelijke persoonsgerichte vervolging door de Chinese autoriteiten of andere actoren. Weliswaar had u nu en dan moeilijkheden met uw ex-man die de scheiding moeilijk kon aanvaarden, toch vormt dit evenmin een gegronde vrees voor vervolging. U maakte verder geen gewag van overige problemen met uw ex-echtgenoot, zoals u al zei werkte uw ex-man in een stad ver gelegen van uw woonplaats. Het feit dat u met uw eigen officiële paspoort uitgereikt door de Chinese autoriteiten China zonder moeilijkheden kan verlaten, wijst er eveneens op dat u geen vrees hoefde te koesteren voor de autoriteiten van uw land van herkomst (zie gehoorverslag CGVS, p.2.). Ook de vaststelling dat u al verscheidende jaren illegaal in Europa vertoeft zonder ooit eerder een asielaanvraag te hebben ingediend, bevestigt dat u om andere motieven dan een gegronde vrees voor vervolging de Chinese Volksrepubliek hebt verlaten (zie gehoorverslag CGVS, p.4 en 7). U geeft als verklaring dat u toen enkel voor zichzelf diende te zorgen. Dat u heden een kind hebt en nu niet alleen meer voor uzelf moet zorgen, doet trouwens vermoeden dat u nu om economische of financiële redenen een asielaanvraag indient in België (zie gehoorverslag CGVS, p.7).

Inzake een eventuele terugkeer naar China, gaf u trouwens zelf aan niets te vrezen bij terugkeer (zie Verklaring DVZ p. 3). Evenwel vermoedt u moeilijkheden te krijgen met de registratie van uw buitenechtelijke kind. Immers bent u ongehuwd moeder geworden, hetgeen indruist tegen de familieplanning van de Chinese overheid (zie gehoorverslag CGVS p. 10). Gezien het Chinese beleid inzake gezins- en geboortepanning een louter binnenlandse aangelegenheid is en een algemene politiek is die alle inwoners van de Volksrepubliek China treffen; werkt het "één-kind-beleid" niet discriminerend omwille van redenen vermeld in de Geneefse Conventie. Dat u mogelijks onderworpen wordt aan het betalen van een boete, kan niet uitgesloten worden en is een economisch-administratieve maatregel die geen vorm van vervolging volgens de Vluchtelingenconventie inhoudt. Bovendien blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt dat wat het niet-registreren van kinderen betreft, de wet discriminatie tegen kinderen geboren buiten het huwelijk verbiedt. Volgens deze informatie is het "mogelijk", dus geen systematisch weerkerend gegeven, dat kinderen uit illegale zwangerschappen niet worden geregistreerd of ongelijk worden behandeld. Uit de informatie blijkt

verder dat het volstaat om de administratieve boete te betalen om het kind te laten registreren. U geeft aan dat u niet kan terugkeren als ongehuwd moeder wegens het sociale stigma (zie gehoorverslag CGVS p. 10). U geeft echter zelf aan dat jullie wel willen trouwen, en zegt u dit niet gedaan te hebben omdat uw vriend hier geen verblijfsvergunning heeft. Indien het toch jullie intentie is om te huwen is er dan ook geen enkele reden waarom jullie niet naar China kunnen terugkeren om daar te huwen (zie gehoorverslag CGVS p. 7). Voorts verklaarde u niet terug te willen naar China wegens het feit dat u gewoon bent aan het leven in Europa en er veel milieuverontreiniging is in China (zie gehoorverslag CGVS, p.10). Opnieuw zijn dit geen redenen waaruit een gegronde vrees voor vervolging of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou blijken. Gelet op bovenstaande opmerkingen komt u niet in aanmerking voor de toekenning van de vluchtelingenstatus noch voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Tenslotte kunnen de documenten die u ter ondersteuning van uw asielaanvraag neerlegde, de beoordeling van uw asielaanvraag door het CGVS evenmin in positieve zin ombuigen. Immers vormen het attest van goed gedrag en zeden in China, een gelegaliseerde kopie van een certificaat uit uw familieregister, een kopie van uw echtscheidingsakte en een kleurenkopie van enkele pagina's uit uw Chinese paspoort geen bewijs van vervolging, maar tonen zij slechts uw burgerlijke stand en uw identiteit aan dewelke niet ter discussie staan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster stelt een beroep tot schorsing en nietigverklaring in tegen de bestreden beslissing. Huidig beroep heeft echter automatisch een schorsende werking en de Raad kan, overeenkomstig artikel 39/2, §1 behoudens de mogelijkheid om de bestreden beslissing te vernietigen, tevens besluiten om deze te bevestigen of hervormen. Het beroep tot schorsing is derhalve zonder voorwerp.

2.2. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Verzoekster refereert naar de strenge geboortepolitiek in China en merkt op dat ze een kind heeft dat buiten het huwelijk is geboren, en dat ze om die reden mogelijks vervolgd zal worden door de Chinese autoriteiten. De geboortepolitiek in China maakt een onaanvaardbare inmenging uit van het openbaar gezag, waardoor verzoekster minstens recht moet hebben op de subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoeksters verwijzing naar artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden is niet relevant. De bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), dit wil zeggen het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling of de toekenning van subsidiaire beschermingsstatus, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, laat ter zake immers niet toe tot een beoordeling over te gaan (RvS 12 november 2007, nr. 176.706; RvS 11 april 2008, nr. 181.984).

Voor het overige maakt verzoekster niet aannemelijk dat zij door de Chinese overheden vervolgd zou worden omdat zij een kind heeft dat buiten het huwelijk is geboren. Dit is geen bewijs van haar hoedanigheid van vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) of dat zij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.3. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 7 en 9 van het Internationaal Verdrag voor de Rechten van het Kind (hierna: IVRK). Een terugkeer van verzoekster en haar kind naar China zou beide voormelde grondrechten herleiden tot een dode letter.

Daargelaten de vraag of dit Verdrag rechtstreekse werking heeft, toont verzoekster niet aan dat de weigering van de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of van subsidiaire bescherming zonder

dat hier een verwijderingsmaatregel aan gekoppeld is een schending kan inhouden van bovenvermelde artikelen.

2.4. In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: wet van 29 juli 1991) aan evenals de schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoekster in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

Verzoeksters bewering als zou de bestreden beslissing niet vermelden welke de redenen zijn waarom de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd mist feitelijke grondslag. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Verzoekster heeft haar asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoekster aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor zij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van haar relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in haar land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 vreemdelingenwet rechtvaardigen.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig april tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS